

Любив мій батько явори —
Статечно-сиві, мов на святі,
Малюнок втаєний кори,
Старечі руки вузлуваті,

Любив із ними говорить,
Та все ладком, та все до речі,
І повіряли явори
Йому діла свої старечі.

І тої світлої пори
Усе в житті здавалось простим:
До нього никли явори,
А він все вищав, вищав зростом,

Все усміхався, гострослов,
Все гладив яворові рану,
Мовляв, таку війну пройшов,
Живий zostавсь, то й вас догляну.

Та що там, поживемо ще,
Тримаймось, хлопці, ми — солдати.
І явір батьку на плече
Клав голову свою куштрату.

...О, ця дорога сподівань!
Чи то у сутінках, в уяві
У грудях тьохне щось — поглянь:
Стоїть... То батько а чи явір?..

1984

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.